Huckleberry Finnin seikkailut

(Tom Sawyerin toveri)
Ystävyyden, vapauden ja moraalisen heräämisen matka Mississippillä

kirjoittanut Mark Twain

Tekijänoikeudet

Huckleberry Finnin seikkailut

© 2026 Library of Alexandria.

Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän painoksen alkuperäisen toimituksellisen aineiston, muokkausten, järjestelyn ja ulkoasun tekijänoikeudet omistaa Library of Alexandria. Mitään näiden suojattujen osien osaa ei saa jäljentää, tallentaa tiedonhakujärjestelmään eikä välittää missään muodossa tai millään tavoin ilman Library of Alexandrian etukäteen antamaa kirjallista lupaa, ellei sovellettava laki sitä salli.

Julkaisija: Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Sisällysluettelo

Johdanto....2
Huckleberry Finn....5
Luku 1....6
Luku 2....10
Luku 3....17
Luku 4....22
Luku 5....26
Luku 6....31
Luku 7....38
Luku 8....45
Luku 9....57
Luku 10....61
Luku 11....65
Luku 12....74
Luku 13....82
Luku 14....88
Luku 15....93
Luku 16....100
Luku 17....110
Luku 18....119
Luku 19....132
Luku 20....141

Luku 21.....150
Luku 22.....161
Luku 23.....167
Luku 24.....173
Luku 25.....180
Luku 26.....188
Luku 27.....197
Luku 28.....204
Luku 29.....214
Luku 30.....225
Luku 31.....229
Luku 32.....239
Luku 33.....246
Luku 34.....254
Luku 35.....261
Luku 36.....269
Luku 37.....275
Luku 38.....282
Luku 39.....290
Luku 40.....296
Luku 41.....303
Luku 42.....311
Viimeinen luku.....320

ESIPUHE
VIESTI LUKIJALLE

Ihmiskunnan historian suurimman kirjaston rakentaminen uudelleen

Tuhansia vuosia sitten Aleksandrian kirjasto oli maailmanlaajuisen tiedon keskus — tyyssija, johon kaikkien tunnettujen sivilisaatioiden viisaus koottiin ja jossa sitä jaettiin vapaasti.

Ja sitten se katosi.

Nyt rakennamme sen uudelleen — ja sinä olet tervetullut mukaan.

Aleksandrian kirjastossa olemme ottaneet tavoitteeksemme saattaa jokaisen kirjan jokaisen maapallon ihmisen saataville — ei vain painettuna, vaan kaikilla kielillä, kaikissa muodoissa ja jokaiselle lukijalle.

Näin teemme sen:

- **Ylelliset painetut laitokset todelliseen painatushintaan** - Tilaa mikä tahansa kirja laadukkaana pokkarina, tyylikkäänä kovakantisena painoksena tai upeana laatikkosettinä — ja maksa vain painamisesta aiheutuvat kulut. Ei katteita. Ei välikäsiä.
- **Rajaton pääsy merkittävimpiin teoksiin** - Nauti tuhansista ajattomista klassikoista — Platonista Shakespearen kautta Tolstoihin — kauniina, nykyaikaisina e-kirja- ja äänikirjaversioina. Lue ja kuuntele rajattomasti — kaikille lukijoille kaikkialla.
- **Nykyaikaisia käännöksiä kaikille kielille ja murteille** - Muokkaamme klassikoita uudelleen selkeälle ja helppotajuiselle kielelle — ja käännämme ne kaikkiin kuviteltavissa oleviin murteisiin. Jokaisella on oikeus ymmärtää ihmiskunnan suurimpia ajatuksia.

Kun vierailet **LibraryofAlexandria.com** , et ainoastaan pääse lukemaan kirjoja — liityt maailmanlaajuiseen liikkeeseen, joka palauttaa, säilyttää ja jakaa sivilisaation viisautta.

Liity mukaan jo tänään osoitteessa LibraryofAlexandria.com

Yhdessä varmistamme, ettei inhimillisen viisauden valo enää koskaan sammu.

Kiitollisin terveisin,

Aleksandrian modernin kirjaston tiimi

Vieraile:
www.libraryofalexandria.com
Tai skannaa alla oleva koodi:

Johdanto

Romaania kertoo omalla äänellään poika, jota on käsketty käyttäytymään kunnolla ja joka lähtisi mieluummin melkein minne tahansa muualle. Juuri siksi kirja on merkittävä. Huckleberry Finn puhuu niin kuin köyhä poika Missourin jokivarren pikkukaupungista puhuisi, eikä hänellä ole aavistustakaan, että hän on hauska, viisas tai vaarallinen. Hän kertoo, mitä näkee, ja hänen kuvaamansa aikuisten maailma näyttää hyvin kummalliselta, kun sitä kuvailee juuri hän.

Ernest Hemingway sanoi kuuluisasti, että koko moderni amerikkalainen kirjallisuus juontuu tästä yhdestä kirjasta. Se on hänen väitteensä, ja liioittelua, mutta siinä on perää. Ennen Huckia amerikkalaiset romaanit kuulostivat enimmäkseen yhtä sivistyneiltä kuin niiden kirjoittajat. Hänen jälkeensä kirjailija saattoi rakentaa kokonaisen kirjan arkisesta puheesta ja luottaa siihen, että se välittäisi yhtä aikaa totuutta, vitsejä ja surua.

Kirjailija aloittaa varoituksella, jonka mukaan jokaista, joka etsii kirjasta motiivia, opetusta tai juonta, uhkaa syytteeseen joutuminen, maanpako tai ampuminen. Se on vitsi, ja hyvä sellainen, mutta se kertoo myös jotakin siitä, millainen kirja tämä on.

Missourilaispojasta tulee kuuluisa

Mark Twain oli Samuel Clemensin kirjailijanimi. Clemens syntyi vuonna 1835 ja varttui Hannibalissa Missourissa, Mississippi-joen varrella sijaitsevassa kaupungissa. Hän työskenteli kirjapainossa ja jokilaivan luotsina ennen kirjailijaksi ryhtymistään, ja joen kieli, laivamiehet ja vaarat pysyivät hänen mukanaan koko elämän. Twain aloitti kirjan 1870-luvun puolivälissä, jätti sen useammin kuin kerran sikseen ja sai sen valmiiksi vuonna 1883 työskenneltyään kesän tasaisesti perheensä kesäpaikassa lähellä Elmiraa New Yorkin osavaltiossa.

Hän oli jo esitellyt Huckin sivuhahmona kirjassa Tom Sawyerin seikkailut, ja uusi kirja alkaa viittauksella tuohon aiempaan teokseen.

Tapahtumat sijoittuvat Mississippin laaksoon joitakin vuosikymmeniä ennen kirjan kirjoittamista, aikaan, jolloin orjuus oli yhä laillista Missourissa. Twain kirjoitti romaanin sen maailman tuhouduttua sisällissodassa, mutta päätti palata siihen lapsen silmin. Lapsi oli omaksunut maailman säännöt koskaan niitä kyseenalaistamatta. Tämä ratkaisu antaa kirjalle sen terän. Huck ei ole uudistaja eikä filosofi. Hän vain panee asioita merkille, ja usein se, mitä hän huomaa, on huolestuttavaa.

Kirjasta on kiistelty siitä lähtien, kun se ilmestyi, ja kiistellään yhä. Jotkin kirjastot kielsivät sen pian julkaisemisen jälkeen, aluksi siksi, että se vaikutti töykeältä ja kurittomalta. Myöhempinä vuosina keskusteluissa on keskitytty sen rotukuvaukseen ja toistuvaan rasistiseen haukkumasanaan. Tämä historia kuuluu romaanin elämään. Monet kirjailijat, elokuvantekijät ja opettajat pitävät sitä yhä kirjana, joka pakottaa esittämään vaikeita kysymyksiä Amerikasta.

Huck etsii muuta paikkaa

Lähtökohta on yksinkertainen. Huck on Mississippi-joen varrella sijaitsevan pikkukaupungin poika, joka haaveilee karkaamisesta. Hän on rikastunut äskettäin aiemman seikkailun ansiosta, ja nyt hyvää tarkoittavat ihmiset opettavat hänelle kunnollisia tapoja, jotka pitkästyttävät häntä melkein kyyneliin asti. Kysymys kuuluu, mitä poika, joka ei piittaa säännöistä, tekee niiden alkaessa ahdistaa – ja minne hän lähtee.

Romaani on pitkä, väljä ja episodimainen. Siinä on neljäkymmentäkaksi lukua ja vielä yksi loppuluku. Sen rytmi seuraa jokea: välillä meno on laiskaa ja ajelehtivaa, välillä käy äkkiä vaaralliseksi. Twain yhdistelee rehevää komiikkaa jännittäviin ja helliin kohtauksiin. Hän käyttää myös useita selvästi toisistaan poikkeavia murteita, kuten kirjailijan alun selityksestä käy ilmi, joten osa puheesta saattaa näyttää sivulla

oudolta. Ääneen lukeminen, kuten äänikirjaa kuunnellessa, auttaa. Rytmiin pääsee nopeasti mukaan, ja Huckin yksinkertaista puhetapaa on helppo seurata.

Ensimmäisissä luvuissa esitellään muutama nimi ja poikien rosvojoukko, mutta lukijan ei tarvitse valmistautua mitenkään. Huck selittää matkan varrella tarvitsemansa asiat omalla tavallaan.

Mitä Huck huomaa matkallaan

Muutama kysymys kannattaa pitää mielessä. Huck sanoo, ettei välitä kuolleista ihmisistä eikä usko taivaaseen sellaisena kuin hänelle on opetettu. Mitä hän oikeastaan uskoo, ja mihin hän luottaa sen sijaan? Twainin kertoja on rehellinen omista tunteistaan mutta tulkitsee usein niiden merkityksen väärin, joten Huckin sanojen ja lukijan näkemän välillä on kuilu. Kuinka suureksi se kasvaa?

Sitten on Huckin yksinäinen, taikauskoinen ja mielikuvituksellinen mieli. Hän näkee kaikkialla enteitä, valehtelee helposti ja noudattaa omaa, yksityistä oikean ja väärän koodiaan. Mistä hän on sen saanut, ja kestääkö se kaiken sen, mitä ympäröivä maailma hänelle opettaa?

Lopuksi: kirja, joka alkaa vitsillä siitä, ettei sillä ole opetusta, herättää oman kysymyksensä. Mitä Twain oikein tavoittelee?

Huckleberry Finn

Tapahtumapaikka: Mississippin laakso Aika: Neljäkymmentä–viisikymmentä vuotta sitten

Luku 1

Et sinä minusta mitään tiedä, ellet ole lukenut kirjaa nimeltä Tom Sawyerin seikkailut, mutta ei sillä väliä. Sen kirjan kirjoitti herra Mark Twain, ja enimmäkseen hän puhui totta. Joitakin asioita hän liioitteli, mutta enimmäkseen hän puhui totta. Ei se mitään. En ole koskaan tavannut ketään muuta, joka ei olisi valehdellut joskus, paitsi täti Polly, leskirouva tai ehkä Mary. Täti Polly – hän on Tomin täti Polly – ja Mary ja leskirouva Douglas esiintyvät kaikki siinä kirjassa, joka on enimmäkseen tosi, vaikka siinä onkin joitakin liioitteluja, kuten sanoin.

Kirja päättyy näin: Tom ja minä löysimme rahat, jotka rosvot olivat kätkeneet luolaan, ja ne tekivät meistä rikkaita. Saimme kumpikin kuusituhatta dollaria – kaikki kultaa. Se oli hirveä kasa rahaa, kun se oli pinottu. No, tuomari Thatcher otti rahat ja pani ne korkoa kasvamaan, ja ne tuottivat meille kummallekin dollarin päivässä vuoden jokaisena päivänä – enemmän kuin kukaan osasi käyttää. Leskirouva Douglas otti minut pojakseen ja päätti sivistää minut, mutta talossa oli hankala asua kaiken aikaa, kun leskirouva oli niin säännöllinen ja kunnollinen kaikessa, ja niinpä minä lähdin tieheni, kun en enää kestänyt. Puin ylleni vanhat rääsyni, kömmin taas sokeritynnyriini ja olin vapaa ja tyytyväinen. Mutta Tom Sawyer etsi minut käsiinsä ja sanoi aikovansa perustaa rosvojoukon ja että minäkin voisin liittyä siihen, jos palaisin leskirouvan luo ja käyttäytyisin kunnolla. Niinpä palasin.

Leskirouva itki vuokseni ja sanoi minua raukaksi eksyneeksi karitsaksi. Hän nimitteli minua monilla muillakin tavoilla, mutta ei tarkoittanut pahaa. Hän puki minut taas niihin uusiin vaatteisiin, enkä voinut tehdä muuta kuin hikoilla ja hikoilla ja tuntea oloni ahtaaksi. No, sitten kaikki alkoi taas alusta. Leskirouva soitti kelloa illallisen merkiksi, ja silloin piti tulla paikalle. Kun istuit pöytään, et saanut vain ruveta syömään, vaan sinun piti odottaa, että leskirouva painoi päänsä alas ja mutisi vähän ruoan ääressä, vaikka siinä ei oikeastaan ollut mitään vikaa

– paitsi että kaikki oli keitetty erikseen. Tynnyrissä, jossa on kaikenlaista tähteeksi jäänyttä, on toisin: ruoat menevät sekaisin, liemet vaihtuvat keskenään ja kaikki maistuu paremmalta.

Illallisen jälkeen hän otti kirjansa esiin ja opetti minulle Mooseksesta kaislikossa, ja minä halusin kovasti tietää hänestä kaiken. Mutta aikanaan hän paljasti, että Mooses oli kuollut jo kauan sitten, joten en enää välittänyt hänestä, koska en välitä kuolleista ihmisistä.

Pian minun teki mieli tupakoida, ja pyysin leskirouvalta lupaa. Mutta hän ei antanut. Hän sanoi, että se oli kehno tapa eikä lainkaan siisti, ja että minun pitäisi yrittää lopettaa. Jotkut ihmiset ovat juuri tuollaisia. He paheksuvat jotakin, vaikka eivät tiedä siitä yhtään mitään. Tässä hän oli huolissaan Mooseksesta, joka ei ollut hänelle mitään sukua eikä kuoltuaan hyödyttänyt ketään, mutta moitti minua kovasti siitä, että tein jotakin, josta oli sentään vähän hyötyä. Ja hän käytti itsekin nuuskaa; se oli tietysti ihan oikein, koska hän teki sitä itse.

Hänen sisarensa, neiti Watson, laihanpuoleinen vanhapiika, jolla oli silmälasit, oli juuri muuttanut hänen luokseen ja kävi nyt minun kimppuuni aapiskirjan kanssa. Hän pisti minut tekemään töitä melko kovasti noin tunnin ajan, mutta sitten leskirouva käski hänen hellittää. En olisi kestänyt sitä paljon kauempaa. Seuraavan tunnin ajan oli kuolettavan tylsää, ja minä en pysynyt paikoillani. Neiti Watson sanoi: ”Älä nosta jalkojasi tuonne, Huckleberry”, ja ”Älä lysähdä noin kasaan, Huckleberry – istu suorassa.” Pian hän sanoi: ”Älä haukottele ja venyttele noin, Huckleberry – mikset yritä käyttäytyä?” Sitten hän kertoi minulle kaiken pahasta paikasta, ja minä sanoin toivovani, että olisin siellä. Silloin hän suuttui, mutta en minä pahaa tarkoittanut. Halusin vain päästä jonnekin; halusin vain vaihtelua, en ollut tarkka paikasta. Hän sanoi, että oli synti sanoa niin, eikä hän sanoisi sellaista koko maailman tähden; hän aikoi elää niin, että pääsisi hyvään paikkaan. No, en nähnyt mitään etua siinä, että menisin paikkaan, johon hän oli menossa, joten päätin, etten yrittäisi sinne. En kuitenkaan sanonut sitä ääneen, koska siitä olisi vain tullut hankaluuksia eikä mitään hyötyä.

Nyt hän oli päässyt vauhtiin ja jatkoi kertomalla minulle hyvästä paikasta. Hän sanoi, ettei siellä tarvitsisi muuta kuin kulkea koko päivä harppu kädessä ja laulaa, ikuisesti ja aina. En siis pitänyt sitä kovin kummoisena paikkana. Mutta en sanonut sitä ääneen. Kysyin, arveliko hän Tom Sawyerin pääsevän sinne, ja hän sanoi, ettei suinkaan, ei lähellekään. Olin iloinen siitä, koska halusin, että Tom ja minä olisimme yhdessä.

Neiti Watson nalkutti minulle, ja se alkoi käydä ikäväksi ja yksinäiseksi. Aikanaan neekerit kutsuttiin sisään, ja sitten pidettiin rukoushetki, minkä jälkeen kaikki menivät nukkumaan. Menin huoneeseeni kynttilänpätkä kädessä ja panin sen pöydälle. Sitten istuin ikkunan viereen tuolille ja yritin ajatella jotakin iloista, mutta siitä ei tullut mitään. Tunsin itseni niin yksinäiseksi, että melkein toivoin olevani kuollut. Tähdet loistivat, ja lehtien kahina metsässä kuulosti niin surumieliseltä. Kuulin pöllön huutelevan kaukana jostakusta kuolleesta, ja kehrääjän ja koiran valittavan jostakusta, joka pian kuolisi. Tuuli yritti kuiskata minulle jotakin, mutta en saanut siitä selvää, ja niinpä kylmät väreet kulkivat pitkin selkääni. Sitten kuulin kaukana metsässä sellaisen äänen, jonka aave päästää, kun se yrittää kertoa jostakin, joka painaa sen mieltä, mutta ei saa itseään ymmärretyksi eikä siksi saa haudassaan rauhaa, vaan joutuu kulkemaan öisin sillä tavoin suruissaan. Minua alkoi niin masentaa ja pelottaa, että olisin toivonut saavani seuraa. Pian hämähäkki ryömi olkapäätäni pitkin, ja minä pyyhkäisin sen pois, jolloin se putosi kynttilään. En ehtinyt tehdä mitään, kun se oli jo käpertynyt kokoon. Kukaan ei olisi tarvinnut kertoa minulle, että se oli hirveän paha enne ja toisi minulle huonoa onnea, joten pelästyin ja olin vähällä ravistaa vaatteet päältäni. Nousin ylös ja pyörähdin paikallani kolme kertaa ja tein joka kerta ristinmerkin rinnalleni. Sitten sidoin hiussuortuvan langalla, jotta noidat pysyisivät loitolla. Mutta en ollut siitäkään varma. Niin tehdään, kun on löytänyt hevosenkengän ja kadottanut sen, sen sijaan että naulaisi sen oven yläpuolelle, mutta en ollut koskaan kuullut kenenkään sanovan, että se voisi estää huonon onnen, jos on tappanut hämähäkin.

Istahdin taas alas kauttaaltani vapisten ja otin piippuni esiin polttaakseni, sillä talossa oli nyt hiljaista kuin haudassa, eikä leski siis tietäisi. No, pitkän ajan kuluttua kuulin kaupungin kellon lyövän kaukaa – kum, kum, kum – kaksitoista lyöntiä; ja sitten taas kaikki oli hiljaa, entistäkin hiljaisempaa. Pian kuulin oksan rasahtavan pimeässä puiden keskellä – jokin liikkui. Istuin aivan hiljaa ja kuuntelin. Hetken päästä kuulin tuskin ja vaivoin ”miau, miau” tuolta alhaalta. Hyvä juttu! Sanoin: ”Miau, miau”, niin hiljaa kuin pystyin, sammutin sitten valon ja kömmin ikkunasta vajalle. Laskeuduin maahan ja ryömin puiden lomaan, ja toden totta, Tom Sawyer odotti siellä minua.

Jatka lukemista: Huckleberry Finnin seikkailut

Tämä on teoksen Huckleberry Finnin seikkailut ilmainen näyte Library of Alexandriasta.

Lue ja kuuntele koko kirja ja yli 200 000 muuta 90 päivää ilmaiseksi:

https://libraryofalexandria.com/fi/products/adventures-of-huckleberry-finn